

[Else-Marete Ross.]

samme berettigelse i det argument, at vi så kommer mere på linje med den bistand, der ydes af andre lande, hvis vi ikke principielt virkelig finder det rigtigt og mest hensigtsmæssigt af hensyn til u-landene.

Er den egentlige grund til, at vi nu vil lægge mere vægt på bilateral økonomisk hjælp, ikke den, at da andre lande gør sådan og derved fremmer deres egne handelsmæssige interesser, finder vi det rimeligt, at vi gør det samme?

Det nævnes jo også i fremsættelsestalen, at lånene bidrager til at gøre u-landene klart, at Danmark kan levere industriprodukter, og yderligere, at danske statslån kan fastholde og vinde fodfæste for dansk industri på oversøiske markeder, hvad der har betydning for vor fremtidige valuta-indtjening.

Det radikale venstre er meget interesseret i at yde større bistand til u-landene og anser bilateral finansiel hjælp som en af de hurtigste og lettest farbare veje. Det foreliggende forslag bringer dog kun ret langsomt vort samlede årlige bidrag i vejret, da det udtrykkeligt — åbenbart til beroligelse — siges, at der hidtil kun er sket begrænsede udbetalinger, at vi ikke skal være bange for, at en udvidelse af lånerammen vil få særlige virkninger for den økonomiske situation her i landet, og at de virkninger, der vil komme, vil blive fordelt over en årrække.

I 3 års beretningen fra u-landsstyrelsen kan man læse om betingelserne for de første lån. Kan vi i udvalget få oplysning om, hvor lang den afdragsfri periode og lånenes løbetid har været for de senere lån? På sidste u-landsrådsmøde fik vi at vide, at statslånet til Pakistan var rentefrit. Jeg går ud fra, at det også er tilfældet for de efterfølgende statslån til andre lande. Styrelsen taler om, at u-landenes gældsbyrdeproblem vil blive meget tyngende i de kommende år, men at det kunne mildnes dels ved at give længere afdragsfri perioder, dels ved at forlænge lånenes løbetid ud over de

20 år, som vi aftalte ved nogle af de første lån.

Desuden er det styrelsens opfattelse, at danske statslån til u-landene ud over indkøb af danske kapitalgoder tillige skulle kunne anvendes af modtagerlandet til finansiering af investeringsomkostninger i lokal valuta i forbindelse med konkrete projekter, sådan som det sker med nogle af Verdensbankens lån og nogle andre långiverlandes lån. Er nogle af de nye lån ordnet på denne måde?

Styrelsen går ikke videre end til at foreslå, at sådanne anmodninger fra modtagerlandene skulle imødekommes, såfremt kapitaludstyr og tjenesteydelser blev importeret fra Danmark. På det tidspunkt, styrelsens beretning er skrevet, har man åbenbart givet op over for tanken om at give ubundne lån, så modtagerlandene kunne købe, hvor varerne er billigst, hvilket jo måtte være i u-landenes interesse.

Jeg vil gerne spørge, om OECDs udviklingskomité er kommet videre i forhandlingerne om at få de store kreditrationer til at gå ind for ubundne lån.

Det radikale venstre ser som sagt gerne vor bistand til udviklingslandene øget i hurtigere tempo, end det hidtil er sket.

Vi er enige med Mogens Boserup, som forleden i Information skrev, at en af de muligheder, vi har for at øge bistanden uden at støde på for store tekniske og administrative vanskeligheder, er bilaterale statslån og direkte pengegaver, og at man, hvis man ikke mener, det er muligt at forøge indsatsen så hurtigt på de 3 andre bistandsområder, her havde en vej til at nå op til et samlet, vægtigt bidrag fra Danmarks side.

Jeg vil gerne spørge ministeren, hvor meget han mener Danmarks samlede u-landsbistand bliver forøget gennem denne udvidede låneramme. Det er klart, at der er et gaveelement i lån og kreditter, men det er vel også klart, håber jeg, at det kun er dette gaveelement, der skal opføres som „hjælp“.